

Fa gairebé trenta anys que tres amics de Constantí es van unir per muntar una banda amb un nom tan poc seriós com Els Pets. Amb un èxit prematur amb l'esclat del rock català a finals dels vuitanta, el trio tarragoní va saber reinventar-se i consolidar una carrera musical que ha mantingut la fidelitat del públic i s'ha guanyat el respecte de la crítica. 'L'àrea Petita' (Discmedi, 2013) és la seva dotzena referència discogràfica, un pas segur en la seva particular carrera de fons. De gira per presentar aquest nou treball, el passat dia 12 van fer parada a Torrefarrera per presentar-lo al festival Re-sona.

TEXT I FOTOS: JAUME BARRULL CASTELLVÍ

ELS PETS

[Lluís Gavaldà, veu i guitarra, i Joan Reig, bateria]

“Una part del públic ha crescut amb nosaltres”

L'agenda és atapeïda i el temps va gairebé mil·limetrat: roda de premsa, declaracions, plató de televisió, dinar, compromisos personals i sempre amb un ull posat al mòbil per atendre trucades inesperades que no es poden deixar de banda i una responsable de premsa que marca els tempos perquè les cites no s'allarguin i dilatin els horaris. Unes noies els aturen i els demanen de fer-se una foto. El Lluís Gavaldà i el Joan Reig s'hi posen i somriuen amb la naturalitat de qui no se'n pot escapar i tampoc no ho farien si en tinguessin l'oportunitat; forma part de ser famós, encara que Reig prefereix el terme *popular* i en Gavaldà opta per *conegut*. Considera que “un famós és algú a qui fan fotos quan va

a comprar el pa o surt a llençar la brossa amb calçotets, i en la societat catalana la popularitat és dins una mesura més suportable, som coneguts i quan la gent et reconeix, t'aprecia i el tracte és proper, és molt bonic”.

El tarannà proper i d'estar per casa sempre ha jugat a favor seu.

Lluís Gavalrà (LG). És important que la popularitat la portis amb naturalitat i sobretot amb els peus a terra. Adonar-se que quan ets a l'escenari et pots sentir el rei del mambo però l'endemà t'has d'alçar i fer-te el lilit i anar a comprar i fer vida normal.

Joan Reig (JR). El primer èxit ens va agafar que ja en teníem vint-i-tants, i encara que no

érem uns adolescents, l'esclat del rock català ens va sobrepassar. Aleshores, el qui no tenia els peus tocant a terra podia acabar malament, perquè et podies arribar a creure que eres alguna cosa. Nosaltres ja treballàvem, sabíem que la popularitat tant pot venir com marxar. Amb el pas dels anys aquella eufòria dels fans passa a un segon terme perquè l'efecte novetat ja no hi és.

LG. Ens va agafar una mica grans i vam procurar que la popularitat no ens pugés gaire. No conec ningú a qui el fet de fer famós l'hagi millorat com a persona. És com drogar-se: no hi ha ningú que després de drogar-se sigui més amable i proper. No una nit concreta, sinó en

la seva personalitat en general. Doncs en el cas de la fama, també.

JR. En canvi sí que conec gent que la fama l'ha fet més ruc.

També hi ha èpoques per a tot, amb l'edat tot es veu diferent i la relació amb el públic es consolida

LG. La percepció que tenim respecte la gent és que són aquells parents llunyans a qui visitem una vegada l'any. Anem al poble i quan hi som, poc o molt recuperes cares conegudes. Gent que ha crescut al teu costat. Gent que eren petits als primers concerts i ara ja són grans i vénen amb canalla.

Una manera de moure's pel país que re-

corda la proximitat que tenia Jordi Pujol quan visitava qualsevol poble de Catalunya.

LG. Una mica sí que *pujolegem*, en la mesura que molta gent s'ha fet gran al nostre costat o gent que ens recorda com el seu primer concert de joventut. Ara que estem fent gires amb la gent asseguda i pots veure el públic, t'adones que hi ha una relació que va més enllà de la música.

És un símptoma de país petit?

LG. Probablement, però encara que no vulguis una trajectòria de gairebé 30 anys va deixant un pòsit.

JR. A mi això em passa amb alguns artistes internacionals: d'alguna manera formen part de la meua pròpia vida perquè m'he fet gran amb ells. Semblen un tiet llunyà, potser estranger culturalment, però les coses que explica m'han arribat, musicalment parlant, a través d'un llenguatge que és universal, i això me'l fa proper.

Els artistes internacionals sempre han estat

“La crítica especialitzada va fer l'exercici de treure's els prejudicis i prendre'ns seriosament encara que el nostre nom no hi ajudava”

ELS PETS

molt desinhibits amb la mala vida. Catalunya és un país de sexe, drogues i rock'n'roll?

JR. El sexe és un tema molt privat. Amb el tema drogues som un país més curós. Som un país petit i tothom es coneix. Ningú no ha jugat a ser el nen dolent maleït o la joguina trencada. Ara n'hi ha algun, però ningú no s'ha mort per drogues, almenys que se sàpiga.

LG. La idea del sexe, drogues i rock vol simplificar d'una manera excessiva el procés de creixement de qualsevol persona que passa per l'adolescència. Quan tens vint anys és una època que és necessari que provis coses, que tinguis primeres experiències en tots els sentits. I aquestes primeres experiències a vegades són positives i altres negatives. I per aquí hi has de passar per fer-te persona. Entre aquestes, naturalment hi ha el sexe i experimentar amb substàncies més o menys prohibides i sobretot hi ha la música. Aquesta és una de les coses més importants de la vida, i juntament amb el sexe, és un ritu d'iniciació per passar de l'ado-

lescència a ser un home adult i descobrir-te a tu mateix.

JR. Si hi ha una cosa d'aquestes tres que t'acompanya tota la vida és el rock'n'roll, les altres dues van a temporades.

LG. D'uns anys ençà molt més pop que rock'n'roll.

JR. Les etiquetes musicals no són com les fronteres dels estats, que estan molt més definides. Hi ha grans artistes de pop que per a mi són molt rock'n'roll, o de jazz. Pur i dur, perquè l'actitud o l'energia. Qui diu que no és rock? Ho defineix la veu o els solos de guitarra?

LG. També pot dependre de la llargada del cabell.

Si ens guiem pels tòpics, vostè té una estètica més rockera i vostè una més de pop.

JR. Però si ens ho mirem de cap per amunt podria ser un *hippy* o un cavaller del segle XVI. Avui porto una jupa de cuir que fa quaranta anys que tinc. Les etiquetes em fan una mica d'angúnia. Potser també és l'edat i m'ho puc mirar amb perspectiva i quan era jove també vaig caure a la trampa i posava etiquetes a tot. **A ningú no agraden però tothom en posa, el públic i la crítica. Els Pets van ser una banda molt popular entre el públic jove de festes majors i un dia van ser capaços de fer un salt endavant: sense perdre públic van arribar a la crítica especialitzada, fins i tot d'àmbit espanyol.**

LG. Això és una de les coses de les quals estem més satisfets de la nostra carrera. Crec que la història dels Pets és la història d'un grup al qual el reconeixement popular li arriba una mica prematurament, tenint en compte la seva destresa i habilitat. Quan vam arribar al Palau Sant Jordi, davant de 22.000 persones, érem un grup a qui faltava tres minuts de bullida.

JR. Funcionàvem d'una manera absolutament amateur i teníem molta fe, però musicalment hi havia unes mancances bastant importants. Quan ens vam adonar que teníem un públic excessiu per la música que fèiem ens vam espavilar per millorar, un pas endavant que passava per prendre'ns-ho d'una manera més professional. Vam deixar les feines alternatives per dedicar-nos a la música i vam contactar amb el Marc Grau, la persona clau perquè els Pets féssim un salt de qualitat. A partir d'aquí vam començar a treballar de valent i va venir la segona fase per reivindicar-nos com a pop d'autor. Volíem trencar una mica amb aquesta imatge d'independentistes divertits i reinventar-nos com un grup de pop adult amb lletres que expliquen coses.

LG. Certa part de la crítica especialitzada que mai s'ha tret de sobre el tòpic dels Pets com un grup poc seriós de festa major i poca cosa més; però la immensa majoria ha fet un exercici molt difícil, que és treure's els prejudicis i malgrat ser un grup amb un nom que

“L'àrea petita' ha sigut com un penal dubtós pitat a favor i amb el qual no comptaves al minut noranta”

ELS PETS

ajuda tan poc a que et prenguin seriosament.

En el seu moment va sorprendre veure'ls a la portada de la revista *Mondosonoro* amb la portada del disc *Sol* (1999).

LG. Aquest va ser el punt d'inflexió. I quan vam sortir al *Rockdeluxe* ens va sorprendre perquè mai no ens ho hauríem pensat. Són coses que fan il·lusió perquè significa que has evolucionat i que la gent ha superat uns prejudicis que ens havíem guanyat a pols perquè durant molts anys cultivàvem aquesta imatge. És el que érem i ja està.

Renovar-se o morir?

LG. Si no haguéssim fet aquest replantejament de grup, segurament ja no hi seríem.

JR. O seríem una caricatura de nosaltres mateixos, amb cinquanta anys segons quines cançons ja no colen.

Han sabut evolucionar sense que el públic de tota la vida se senti traït com ha passat amb moltes bandes, com en el seu dia els Clash, per exemple, que van voler fer un canvi i van trobar la resistència d'un grup de fans que volien sentir el de sempre.

LG. Això és un fenomen molt curiós, digne d'estudi. Hi ha un tipus de fan que sempre troba que el disc bo era l'anterior. Gent que sempre va dos anys endarrerida. El problema d'aquesta gent és que en el fons els agraden Els Pets del principi perquè s'enyoren ells mateixos, com eren ells aleshores. Identifiquen una cosa amb l'altra i es confonen.

Aquells Pets més destralers i políticament més explícits ara triomfarien com la Coca-Cola.

LG. Si tornéssim al missatge ideològic explícit d'aleshores suposo que sí, però no seria honest per part nostra. Ara mateix tenim un bagatge de vida que ens fa veure les coses amb molts més matisos i no ens sentiríem còmodes fent proclames fàcils.

JR. Abans ens tocava als artistes despertar consciències, apuntar o donar suport a missatges reivindicatius. Ara la cosa és molt clara i ja se sap cap on camina aquest país.

LG. No hem perdut intensitat però l'expresssem d'una manera més coherent amb com pensem. *L'àrea petita* és el disc més polític dels Pets dels últims 15 anys, i ho sostinc malgrat que no hi hagi cap cançó la lletra de la qual parli explícitament de la situació econòmica o social o política. A cada cançó hi ha una reflexió, una aclucada d'ull a la realitat que ens envolta. Ens sentim còmodes parlant d'aquesta manera.

JR. Quan passin els anys i s'escolti *L'àrea petita* es veurà molt més clarament el context polític de l'època que vivim. Petits elements que l'emmarquen en el moment que està fet. **Els ritmes sempre són de creació, estudi, llançament, promoció i gires; no se'ls fa difícil reinventar-se sense perdre les essències?**

LG. *L'àrea petita* ha sigut com una espècie de penal dubtós que se'ns ha pitat a favor i amb el qual no hi comptaves al minut noranta. Vull dir que va ser una aposta arriscada, que el part va ser amb una mica de cesària perquè va ser amb un productor nou i vam trencar els hàbits duts fins ara; canvi d'estudi i de dinàmica i un resultat molt digne. Ara n'estem contents, però teníem la recança de veure la gent com s'ho prenien perquè és una nova reinvençió de la banda.

JR. La resposta ha sigut brutal, portem més de 10.000 discos venuts, que avui en dia està molt bé. La resposta ens reafirma en la nostra idea que no s'ha de tenir por a l'hora de reinventar-se i arriscar-se. El públic demana que no repeteixis fórmules i facis el mateix disc amb una portada diferent.

A banda dels que enyoren eternament els vint anys, es tracta de fer-se gran i deixar endarrerir els dogmes fàcils.

LG. Si no pots caure en el recurs fàcil, dir el que la gent espera que diguis. Hi ha un cert tipus de públic que espera que cantis una cosa concreta i te'l guanyes. Però no seríem honestos si féssim el que esperen alguns fans només per això.

JR. La gent no és carallot i ja sap les idees polítiques de cadascú perquè la trajectòria és la que és. Nosaltres no hem de demostrar res ni passar llista. Tothom sap de quin peu calcem políticament i ara que les coses van venint a la nostra, no cal anar-ho pregonant.

LG. Sembla que ara hi ha qui ha de fer grans esprints per arribar a primera fila del *star system* independentista. Altres portem una marató i després de tants quilòmetres no tenim tanta pressa. Fa quinze o vint anys els qui pensàvem que Catalunya havia i podia ser independent érem uns friquis, *losers* i terroristes. En tots els actes solidaris érem els quatre solidaris de sempre. Ara, encantats de la vida de veure cares noves al moviment, perquè durant molts anys sempre érem els mateixos.